

Pártnap a megyeházán

Pártnap volt tegnap este Szegeden, a megyei tanács-székház nagytermében. Dr. Komócsin Mihály, a megyei pártbizottság első titkára tájékoztatta a tanácsapparátust, valamint a hozzátartozó intézmények vezetőit, dolgozóit időszerű gazdaságpolitikai kérdésekről. Az eseményen Simon Béla, a megyei tanács pártbizottságának titkára elnökölt.

Érkeznek az új gépek

A közelgő tavaszt jelzi az Agroker-raktárak megélénkült forgalma. Nap mint nap érkeznek a telepekre a külföldi és a hazai gépszállítmányok, és a megrendelők egyre nagyobb számban veszik át a berendezéseket, felszereléseket.

A szovjet külkereskedlem már szállítja az 1976-ra szerződött SZK-5 gabonakombájnokát és a KSZ-6 önjáró cukorrépa betakarító gépeket. A magyar külkereskedelem pótmegrendeléseket adott 25, szintén szovjet gyártmányú burgonyaosztályozóra, ezek első darabjai már szintén a telepeken vannak. Népszerű a magyar mezőgazdaságban a lengyel műtrágyaszóró gép, ennek első példányai, 50 berendezés már a gazdaságok rendelkezésére áll, s a további 250 megérkezik az első negyedévben. Csehszlovákiaóti önjáró szalasztakarmány-betakarító gépet vettek át az Agroker vállalatok, egyelőre 60 betakarító gépet vár eladásra, de miután várhatóan ennél nagyobb lesz az érdeklődés, ebből a típusból idén még további 40-50-et szereznek be. Ehhez a csehszlovák gépész magyar vállalatok készítenek majd speciális silózó és rendfelszedő szerkezeteket.

Az Agrotroszt a Magyar Vagon- és Gépgyárral 430 Rába-Steiger típusú traktor szállítására írt alá megállapodást. Az idei első nagyobb traktorszállítmányokat még az első negyedévben várják, összesen 80 nagytraktor átvételére számíthatnak. A gépek iránt növekszik az érdeklődés, szó van arról, hogy a szerződésen felül további 70-80 gépet gyárt majd a győri üzem a magyar gazdaságoknak. A Rába-Steiger erőgépekhez 430 KLC ekét rendelt az Agrotroszt, 150-et már az első negyedévben szállít az üzem. Idén várhatóan már nem lesznek ellátási gondok a szintén nagyteljesítményű traktorokhoz használt XT típusú tárcsákból és a magágy-előkészítő kombinátorokból sem. Elegendő pótkocsi van a raktárakban, a készlet meghaladja a kétszázat. Viszont az egyik kerecsőt szervesztrágyaszóró kocsit azért nem tudják értékesíteni, mert a HÖDGEPA szükséges gyorskapcsolókat egyelőre nem szállítja.

Felkészülés a népfrentkongresszusra

A szeptemberre összehívott VI. népfrentkongresszus előkészítésének első eseménysorozatának — a HNF Országos Tanácsa által jóváhagyott program szerint — vasárnapotól ország-szerte megkezdődött a községekben működő népfrentbizottságok újjáaválása. Ezekre — március 31-ig bezárólag — mindenütt falugyűlések keretében kerül sor.

Májusban a népfrentmoz-

Eredményes évet zártak a szegedi téeszek

Zárszámadó közgyűlés a József Attila és a Móra Ferenc Tsz-ben

Somogyi Károlyné felvétele. A szövetkezeti gazdák egy csoportja

Tegnap délelőtt megtartotta zárszámadó közgyűlését a József Attila Termelőszövetkezet, a dorozsmai központi gépműhelyében. Az ünnepi közgyűlésen megjelent és felszólalt Papp Gyula, a városi párt vb tagja, Szeged tanácselnöke és Szitás Agoston téeszelnök ismertette az elmúlt esztendő eredményeit, küzdelmeit, amiből bőven kijutott a dorozsmai téeszgazdák is. Rendes körülmények között 12-14 nap alatt takarítják be a mezők nyári termését, az idén viszont 34 napig arattak. Sajnos, a termésátlag is alatta maradt a vártnak. 1974-ben például 205 vagon búzajuk termett, hektáronként 30 mázsás eredménnyel, tavaly viszont csupán 160 vagon búza, hektáronként 27 mázsás átlaggal fizetett a föld.

A problémák, a gondok ellenére a jóhírű közös gazdaság ismét kitett magáért, a tagok szorgalma találkozott a színvonalas vezetés rugalmas elképzeléseivel, így a termelőszövetkezet tiszta nyeresége 2 millió 942 ezer forint lett. Az elnöki beszámolót a különböző bizottságok beszámolóit követték, majd Papp Gyula a városi párt vb, és tanács vb megbízásából gratulált a gazdaközösségnek. Hangsúlyozta a tavalyi esztendő tanulságát; a közös szándék, akarat és cselekvés visszajára fordította a nagy csapást, megbirkózva a természettel, a tagság megtalálta számítását, s a közösség fényesen vizsgázott. Az elkövetkezendőkben a József Attila Tsz-től a városellátásban is több kezdeményezést, nagyobb aktivitást vár a város lakossága.

Amikor feloldódik a feszültség és közvetlenebb lesz a hangulat, az őszinte, mély, emberj érzésből fakadó hozzászólás megadja a jó zár-

számadó közgyűlés arculatát. Hallgatóközönség elé kerülnek az évközben összegyűjtött gondolatok, észrevételek, amelyek a jobb közösségi életért a gazdaság előrelendítéséért síkraszálló mondatokban jutnak kifejezésre. Ilyennek voltunk tanúi tegnap délelőtt Szegeden, a Móra Ferenc Termelőszövetkezet Bocskai utcai központjában, ahol a város piacára közvetlenül termelő közösség tartotta az 1975. évi zárszámadó közgyűlést.

A kollektíva 3088 hektáron gazdálkodott és 2 millió 428 ezer forint nyereséggel zárt. Szép pénzt kaptak a tagok, hiszen az egy főre jutó napi átlagkereset 119,24 forint volt. Gyorsan térülő pénzt jelentett a gazdaságnak az állattenyésztés és azon belül a baromfitartás. A mostoha időjárás itt sem kímélte a növénytermesztést, — mondta beszámolójában Szili Antal, a szövetkezet elnöke.

A zárszámadó közgyűlésen résztvett Papdi József, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának osztályvezetője és Bányainé dr. Birkás Mária, a szegedi városi tanács elnökhelyettese is.

Beszámoló taggyűlésekről jelentjük

Eleget tettek kötelezettségeiknek

A Dél-alföldi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság kommunistái néhány hónappal ezelőtt remélni sem merték, hogy végül ilyen sikereket hoz az 1975-ös év. Úgy kezdtek a munkához, hogy értékék az 1974-es belvív hatását, a tőkés piaci viszonyok kedvezőtlen alakulását, Ev közben a sokáig tartó belvív, s az exportlehetőségek további romlása csökkentette a tervteljesítés esélyeit. Mégsem adták fel a reményt.

Most már ismertek a számok: érdemes volt a lehetőségeket keresni, az ötleteket, a szorgalmat megsokszorozni. Ezt tükrözi a pártvezetőség beszámolója, ezt lehetett kihallani az utolsó felszólaló, Schmal Ferenc igazgató szavaiból. Ő még azért is szölt, hogy az eredmény már kötelez, visszalépni nem lehet.

Egyébként a pártvezetőség a milliós összegek felsorolása mellett szerényen megállapította: a DEFAG kommunistái eleget tettek kötelezettségeiknek, a mindennapi feladatok végrehajtásában példamutatók voltak. Az elért gazdasági eredmények a párttagok, pártszervezet erőfeszítéseinek is köszönhetőek. A kívülállóknak nem sokat mond, hogy furnér- és rakodólap termelési célkitű-

Felelősség egymásért

Mindegy, hogy mikor és hol történt, ma talán már az sem fontos, hogy igaz: különös módon halt meg egy munkásember. Ittasan ment dologba, hanyatt esett a sziklakemény betonon, s koponyaalapi törés okozta szomorú veszít. Röviden ennyi a történet magja, hanem ahogy a részleteket bogozzuk, kiderül, hogy ez az ember ma is élhetne, játszhatna a gyerekeivel, és moziba mehetne az asszonyával.

Lám, az ital!... Hogy engedhetnek építkezésre ittas embert, micsoda állapotok!... Le kell csukni a művezetőt!... — így szokás mindjárt mérgeledni. De most ne siessük el indulatosan. A művezető nem tudta hazaküldeni, mert nem is látta. A brigád dugta előle: most éppen ide ment, most épp amott van. Úgy gondolták a társai, ha már be is szívott az árva, legalább botrány ne legyen belőle. Hazazavarnák, elveszne egy napi keresete, otthon családi perbatvar kerekedne. Eldugták tehát és próbálgatták gyógyítani, tejjel, pihenéssel, a munkában pedig megemelték az ő részét is. Csakhogy a szakinak kemény volt a fekhely, a beton derékajl meglehetősen hideg is télidőben — s elő-előtartorgott a rejtékhelyről. Párszor sikerült visszaimádkozni, de végül csúnyán elesett. Akkor megfogták a szakfársai, és deszkából alágyazták, úgy tették le pihenni. Többször nem jött elő. Műszak végén költöztették, nem mozdult, hagyták hát pihenni. Majd elpárolog belőle a szesz, és hazamegy...

Már tudjuk, hogy soha többé nem ment haza. A felelősséget bogozzák a törvénytudók — ki tehet róla, ki követett el gondatlanságot? És a brigádnak nagyon rossz, nagyon zaklatott a lelkiismerete.

A történetről elszakadhatunk, a tanulságaitól aligha. Mindjárt kézre jön ugyan is a következtetés: így vigyázunk mi egymásra?

Elgondolom azt a variációt, hogy valaki a brigádban a sarkára áll, és szól a művezetőnek. A művezető az ittas embert hazaküldi — és ma is él. Hát így, utólag, a tanulság birtokában teljesen világos, hogy ez lett volna az egyetlen helyes cselekedet. De hozzákalkulálom azt is: azt az embert harag és átok kísérik ma is, mert „feladta” a munkatársát! Lehet, hogy végig is gondolta ezt közben valaki, esetleg többen is, csak éppen nem akartak „rosszak” lenni.

A lánc tovább megy: ha reggel nem szóltak, ha már egy fél műszakon át rejtgették, az elzuhanás után szólni annyi, mint elárulni a cinkosságot. Különb is: ki gondolhatta, hogy olyan rosszul esett? A részegek mindig Mária kötényébe hullanak... Délután hazavinni? Feltűnő lett volna, s az egész napi takargatás hiába volt. A végét oldja meg majd ő, ha magához tér...

Sajnos, nagyon forgalmas az efféle gondolatvágány. S minthogy szerencsére nem

minden apró cinkosság jár ilyen drámai tanulsággal, elég gyakori a könnyelmű „együttérzés”, a kis vétkek takargatása. Ilyenkor döbbenünk meg, milyen mély értelmük, tartalmuk van bizonyos szabályoknak, hogy például ittas embert nem szabad megtérni a munkahelyen; hogy nem azzal bizonyítjuk a bátorságot és a kollegialitást, ha szemet hunyunk a veszélyes apró lehetőségei fölött, hanem ha minden lehetséges és tisztességes eszközzel elhárítjuk a veszélyt; hogy egy-egy kisebb emberi botlás „elengedése” nem feltétlenül érdeke annak sem, akit így „óvunk” a felelősségrevonástól.

Szocialista társadalomban az egymásért érzett felelősség a kollektív élet és a munka természetes eleme. Ez a felelősség az együttérzéssel rokon — de nem a betyárbecsülettel. Hiszen ahol Józsinak szabad a munkahelyen ittasan heverészni, ott másnap Mihálynak is meg kell adni ugyanezt. Ahol ekkora vétket elnéz a közösség, ott labilis a mérték is. Márpedig ahol ez a szellem dominál, ott egyszerű törvényszerűen összejönnek a dolgok.

Nemcsak balesetben, erkölcsileg is. Hiszen szinte minden kicsiben indul. Látjuk, hogy egyikünk csipkedi a közös tulajdont, s elfordulunk, ne lássuk, nem szólunk, miért legyünk rossz fiúk? Rákap a könnyeszerzés fére, mind bátrabb lesz — s egyszer a rendőr viszi el. Milyen lelkiismerettel nézünk utána? Ha először a körmére koppantottunk volna, nem sírna a család, nem pirulna a közösség, s nem ülne az egykori munkatárs...

Vagy a másik eset: tudjuk, hogy valaki kocsit vezet, mégis rendelünk neki egy fél konyakot. Csak ezt az egyet! Belediktáljuk! Jó eset, ha megússza pár ezer forint büntetéssel — de hányan nem mennek haza utána, vagy hányan nyomorodnak meg a tukmálástól, az erőtetett gavallériától! Nem éppen az ellenkező magatartás lenne-e illendő? Megfogni a kezét, mikor pohárért nyúl! Vagy ha már ivott, zsebre tenni a slusszkulcsát! Ez lenne a törődés, az igazi tisztelet és barátság.

Leggyakrabban olyan emberek hozzák bajba társukat, akik egyébként valóban szeretik. A rosszul értelmezett segítőkészséggel, a kedveskedő erőszakkal, a felelőtlen elnézéssel. S mindez nemhogy szocialista módon gondolkodó emberek magatartása lenne — teljesen antihumánus és elvtelen.

A szentencia világosabb a napnál: az egymásért érzett felelősséget éltetni, táplálni kell, s ennek alapja a korrekt emberi viszony lehet. A szabályok és az értelmes szokások szigorú elvárása és tisztelete. Különb is úgy járunk, mint az emlegetett kőművesbrigád. Ostoba jótékonykodásból borzasztó kárt okozunk egymásnak, egymás családjának, a munkahelynek, és életre szóló lelkiismereti háborgást önmagunknak.

SZ. SIMON ISTVÁN

A pártvezetőség az egy-éves mérleg elkészítésénél fontosságának megfelelően foglalkozott a politikai oktatással, az általános műveltség kérdéseivel. Ugyanis lényegesnek tartják azt az elvet, hogy csak a megfelelő politikai végzettséggel és az általános műveltséggel lehet sikert elérni a tervezőasztalnál és a munkapadok mellett. Baranyi Istvánné, a városi pártbizottság munkatársa annak a szemléletnek a helyességére hívta fel a figyelmet, amit a beszámoló jól tükrözött. De szölt arról is, hogy az eddigi sikereket úgy folytathatják, ha a XI. kongresszus tiszteletére indított munkaverseny tapasztalatait a jövőben is felhasználják.

Azonkívül, hogy a taggyűlés a beszámolót elfogadta, még egy kérdésben döntött. A pártvezetőség titkárává Berta Ferenc villanyszerelőt (mivel elődje továbbtanulása miatt nem vállalhatta a teendőket), Torba Gyulát pedig a pártvezetőség tagjává választották.

Zakar Ferenc szakmunkás éppen azért szölt, hogy ér-